

Poezii de Ionut Caragea

Petalele inimii

sânge,
tu ești neîncetata
căutare a izvorului
râul în care inima își scutură
miliardele de petale
repovestind malurilor
călătoria

Căpitan

o nenăscută stea

mă ghidează
pe bolta unui cer
nenăscut

inima trage
la ramele unui vis
orfan de atingeri

un gând îmi roade
vechile amintiri
și latră la timpul
rămas

căpitan pe corabia
cuvintelor fantomatice

despic
valurile de întuneric
ale absenței

în căutarea
adevărului
ultim

Al cincilea anotimp

toate anotimpurile
și-au lipit urechea
de pieptul dezgolit

și ascultă cum dragostea
născoceste un alt anotimp
fără să le ceară părerea

un anotimp
ca o rugăciune
între două bătăi de inimă

ca un suflet
trăgând de clopotul
sângelui
anunțând

poezia

ca un zbor țâșnit
din clocotul vieții

ca o piatră ieșind
din fântână
pentru a-și spune
povestea

Arbori căzuți în genunchi

inima îmi iese din piept
și se așază pe un hamac
între ochiul tău drept
și ochiul tău stâng
clipirea ta
legănatul inimii mele

o iubire fără cuvinte
fără atingeri
cu degetele ca niște arbori
căzuți în genunchi

cu lumânări aprinse
de vechi amintiri
pentru iertarea umbrelor
preschimbate
în păsări

O secundă în plus

viața
această nedorită înfrângere
în care sufletul meu
poartă poemul
ca pe un steag al capitulării
doar ca să mai trăiesc
o secundă în plus
în lanțurile umbrei
privind cerul înlăcrimat
al ochilor tăi
privind apusul
din care scot pâini rumene
pentru iluziile hămesite

dragostea
acest vârtej pentru corăbii
naufrigate pe oceanul
supremei absențe

această ploaie
exilată în palmele deznădejdi

aceste cuvinte
sărind din inimă-n inimă
ca niște capre negre

Unii văd doar cuvinte

inima mea
îi povestește hârtiei
copilăria

o scânteie

o flacăra temătoare
un zâmbet, o curiozitate, o atingere fină
o ținare de mână, o îmbrățișare

creierul meu
îi povestește hârtiei
maturitatea
un sărut, o înlănțuire
o despărțire
o întrebare dată-n pârgul
fructului interzis
o absență neumplută de nimeni
o inimă cerându-și
copilăria înapoi

o lacrimă iubind răsăritul
o durere așteptând înserarea
un vis, o netrăită veșnicie
bătând la porțile realității
din ce în ce mai virtuale

un trup împovărat de dureri
un rid ca o uliță
prăfuită de amintiri
o umbră căutându-și chipul
în oglinda nopții

o lumânare păstrând
secretul fericirii
până la ultimul fum

ah!
atâta zbatere
dar unii văd doar cuvinte!

un poem care latră
ca un câine-n pustiu

Cel mai frumos naufragiu

privirea mea
corabie cu toate pânzele sus
căuta adevărul

orizontul se-ndepărta
cerul părea
că-mi ascunde ceva

descumpănit
mi-am aruncat ancora
într-un punct fix

am tot stat așa...

până când am auzit
un suspin

tu erai la o aruncătură
de lacrimă

pupilele ochilor tăi
erau două insule plutitoare

care mă îndemnau
la cel mai frumos naufragiu

Copyright © 2015-2024 ecreator.ro. Toate drepturile rezervate.
Design by JoomlaSaver. Supported by Terrabit Solutions

[link](#)